



38. Sad

Källa: **Introduktion till Koranstudier**
Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

38. Sad

Namn

Suran har fått sitt namn från den inledande bokstaven *Sad*.

Uppenbarelse period

Enligt vissa traditioner uppenbarades denna sura under den period då Profeten hade börjat kalla människor öppet till islam i Makkah, vilket skapade stor oro bland Qurayshs ledare. Om detta stämmer skulle uppenbarelsen ha skett omkring det fjärde året av profetskapet. Andra traditioner anger att suran sändes ned efter att Omar hade antagit islam, vilket skedde efter migrationen till Habasha. Ytterligare traditioner kopplar uppenbarelsen till Abu Talibs sista sjukdom, vilket i så fall skulle placera den i det tionde eller elfte året av profetskapet.

Historisk bakgrund

Enligt traditioner återgivna av Imam Ahmad, Nasa'i, Tirmidhi, Ibn Jarir, Ibn

Abi Shaybah, Ibn Abi Hatim, Ibn Ishaq och andra, inträffade följande:

När Abu Talib blev svårt sjuk och Qurayshs ledare förstod att hans slut var nära, samlades de för att söka en lösning på konflikten med Profeten. De fruktade att om Abu Talib dog och de därefter behandlade Muhammed hårt, skulle araberna anklaga dem för feghet: *”Så länge den gamle hövdingen levde vågade de inget, men nu när han är död vågar de angripa hans brorson.”*

Därför gick omkring 25 av Qurayshs främsta män — bland dem Abu Jahl, Abu Sufyan, Umayyah ibn Khalaf, al-As ibn Wa'il, al-Aswad ibn al-Muttalib, Oqbah ibn Abi Mu'ayt, Otbah och Shaybah — till Abu Talib. De framförde sina vanliga klagomål mot Profeten och sade sedan:

”Vi har kommit med en rättvis begäran: låt din brorson lämna oss ifred i vår religion, så lämnar vi honom ifred i hans. Han får dyrka vem han vill, men han ska inte tala illa om våra gudar eller försöka få oss att överge dem.”

Abu Talib kallade då på Profeten och berättade vad de sagt. Profeten svarade:

”Käre farbror, jag vill att de accepterar ett enda ord — och om de gör det kommer de att erövra hela Arabien och få herravälde över icke-araberna.”

Quraysh blev först förvirrade, men sade sedan:

”Ett enda ord? Vi är beredda att säga tio som det. Vad är det?”

Profeten svarade: **”La ilaha illa Allah.”**

Vid detta reste sig alla och gick därifrån, och sade det som återges i surans inledning.

Ibn Sa'd återger samma händelse men placerar den tidigare, under den tid då Profeten hade börjat predika öppet och människor nästan dagligen antog islam. Quraysh skickade då flera delegationer till Abu Talib för att få honom att stoppa Profeten, och denna dialog ägde rum vid ett av dessa tillfällen.

Vissa kommentatorer — som Zamakhshari, Razi och Nisaburi — menar att detta skedde efter Omars konversion, men de anger ingen källa. Om det ändå stämmer är det begripligt: Quraysh hade redan varit förvirrade över att en man av sådan karaktär, visdom och renhet som Muhammed hade

trätt fram med ett nytt budskap. Hans närmaste stöd var dessutom Abu Bakr, känd som en mild, rättfärdig och klok man. När även en stark och beslutsam person som Omar anslöt sig måste de ha känt att faran växte.

Ämnesinnehåll och teman

Suran inleds med en återblick på denna händelse. Med utgångspunkt i dialogen mellan Profeten och de icke-troende klargör Allah att orsaken till deras förnekelse inte är någon brist i islams budskap, utan deras egen arrogans, avundsjuka och blinda följsamhet till förfädernas traditioner. De vägrar acceptera att en man från deras egen stam kan vara Guds profet. När sanningen avslöjar deras okunnighet blir de skrämda och betraktar den som något märkligt och omöjligt. För dem är *tawhid* och tron på det kommande livet inte bara falska idéer, utan något som förtjänar hån.

I början och slutet av suran varnas de tydligt:

”Den man ni hånar idag kommer snart att besegra er, och tiden är nära då han i denna stad — där ni nu förföljer honom — kommer att få fullständig överhand.”

Därefter nämns nio profeter i följd, med särskilt utförliga berättelser om Dawud och Sulayman. Genom dessa exempel betonas att Allahs rättvisa är absolut och opartisk: endast ett rättfärdigt förhållningssätt accepteras, och varje överträdare straffas, oavsett vem han är. Allah älskar dem som inte envisas i synd utan ångrar sig när de varnas, och som lever med medvetenhet om det kommande livet.

Suran beskriver sedan slutet för de lydiga och de olydiga i det kommande livet. Två punkter framhävs särskilt för de icke-troende:

1. De ledare som de okunniga följde i denna värld kommer att nå helvetet före sina anhängare, och där kommer de att förbanna varandra.
2. De icke-troende kommer att förvånas över att de troende — som de föraktade i världen — inte finns i helvetet, medan de själva är fast i dess straff.

Suran avslutas med berättelsen om Adam och Iblis. Den visar Quraysh att samma arrogans som hindrar dem från att böja sig inför Muhammed är den som hindrade Iblis från att böja sig inför Adam. Iblis avundades den rang Allah gav Adam och blev förbannad när han trotsade Guds befallning. På samma sätt avundas Quraysh den rang Allah har gett Muhammed och

vägrar lyda honom. Därför kommer deras slut att likna Iblis slut.

[KAPITEL 38](#)

«[37. as-Saffat](#)

[39. az-Zumar](#)»

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)